

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 12. rožnika 1896

List 24.

Dobremu pastirju.

(Prosto poslovenjena.)

V goščavo zmot sem zášel,
Se ranil, zgubil mir,
Ti zopet si me našel,
Dobrotni moj Pastir!
Ovčico vzel na rame,
Me čedi dal nazaj,
Neizrečna sreča zame,
Veselja polni raj!

Spet smem na Sercu tvojem,
Počiti noč in dan,
Zdravnik bolestim mojim,
Ti lék vsih serčnih ran;
Ti vsmiljeno me sodiš
Na pašo, kamor grem,
Povsod za mano hodiš,
V oko ti zreti smem.

Vsak dar me pokrepčuješ
Z rosico milosti,
Me s kruhom nasituješ,
Otmeš nevarnostij;
In z oljem me dišečim
Maziliš, ženin moj!
Z bogastvom me največim
Obsipaš, si z menoj. —

Ah, večno čem slaviti
Gospoda vsmiljenje,
Veselo mu dariti
Kar sem, kar imam vse!
O moj pastir dobrotni
Oj serce milo, daj!
Da k tebi, vsi, vsi zmotni, —
Se vernejo nazaj!

Radoslav.

O najsvetejšem Zakramentu.

(Priloga „SS. Evharistiae“ št. 5. 1896.)

Predmet, o katerem hočemo pisati, je tako
vzvišen, da ga človeški jezik ne more doseči.
Toda poskusimo z Božjo pomočjo, ali boljše, po-
trudimo se, kolikor je v naših močeh, da na
kratko premislimo vso neizmerno stvarino, in sicer
v prvem delu tega spisa najsvetejši Zakrament
kot predmet naše vere, v drugem pa kot pred-
met naše ljubezni.

1. del.

Najsvetejši Zakrament je skrivnost naše vere.
Naši čuti nam te skrivnosti ne morejo odkriti.
Prašaj svoje oko, če vidi kaj družega, kakor
kruh in vino. Prašaj volh, okus in tip — nič
ne najdejo družega, kakor kruh in vino. Ali
prašal še nisi jednega svojih čutov, in ravno ta
bi ti lahko pomagal v tej vzvišeni, težki stvari.
Prašaj svoje uho, če ni še ničesar čulo o tem
predmetu? Da, gotovo; sveti evangeliji ti govore
s skrivnostnim glasom: „To je moje Telo, to je
moja Kri.“ Tvoje uho je sporočilo besedo Kri-
stusovo tvoji duši, ktera je verjela in še vedno
veruje. Duša pravi: jaz ne vidim, ne razumem
sama od sebe — a zato verujem, ker je Sin Božji
tako govoril in njegova Cerkev tako uči.

Nauk o najsvetejšem Zakramentu je torej
verska resnica in sicer potrebna verska resnica.
Ničesar ni Odrešenik tako odločno povdarjal,
kakor ta nauk. Odprite sveto pismo in berite
šesto poglavje v sv. Janezu. Glejte Izveličarja,
kako stoji v Božjem veličastvu v sinagogi ka-
fernavmski in govori o najsv. Zakramentu z
besedami: „Kruh, ki ga bom dal Jaz, je moje
meso za življenje sveta“ (Jan. 6, 52.). To

prija Judom in vzbudi v njihovih srcih vihar nasprotstva, ali Odrešenik ne misli na to, da bi preklical svoje besede. Celó mnogim njegovim učencem se zde te besede preveč terde, ali On je neizprosni in jih pusti, da odidejo. Da, tudi apostole svoje praša: „Ali hočete tudi vi iti?“ In gotovo, On bi jim ne bil branil, ko ne bi verovali. Tu vidite strašno resnost Izveličarjevo. Tu velja samo: ali verujete, ali pojdite od Mene! Ravno tako dela Njegova cerkev. Ali verujmo, ali pa se takoj odpovejmo keršćanstvu. „Hočete li tudi vi iti?“ praša vsacega izmed nas. Če nečete verovati, lahko greste; imenujete se lahko izobražence, prosvitljence, naprednjake, olikance, učenjake, vse, kar hočete, samo katoliške kristijane ne, ako ne verujete. To častno ime, — katoličan, ki vse velja v nebesih, vam je odrečeno od tistega trenutka, ko več ne verujete v zakrament sv. R. Telesa. Tu se gre tedaj za versko resnico, krez ktere vse razpade.

Za resnico veliko in skrivnostno! Sveto Rešnje Telo je polno čudežev in skrivnostij. To je središče naših verskih nauk, in drugi so v njem zapopadeni. Kdor veruje v sv. Rešnje Telo, veruje tudi v sv. Trojico, kajti ono nam predočuje sv. Trojice drugo osebo: veruje tudi v včlovečenje Kristusovo, kajti v najsv. Zakramentu je ona Beseda, „ki je meso postala:“ veruje v vstajenje v nebesa in v večno življenje, kajti pred nami je poveljčano Telo Kristusovo: veruje v Mater Božjo, — kajti v najsv. Zakramentu je Telo, ki ga je Marija Devica spočela od sv. Duha. Glejte, kakšen venec najsvetejših resnic je spleten krog nauka o sv. R. Telesu! Kako nas vodi vera v ta vzvišeni Zakrament prav v sredino keršćanstva, kako povzdiguje dušo visoko k skrivnostim in jo pelje na visočine, do kterih se človeški duh sicer ne more popeti! Ali glejte tudi, kakšno nasprotnost v našem času: tam množica ljudij, ki ne verujejo ničesar več: njihov pogled stermi v praznoto in in ne vidi družega, kakor zemljo in konečno temen grob pred seboj: na drugi strani mi, ki verujemo v Najvišje, imamo sv. R. Telo in zaklad verskih resnic, ki so življenje in luč za častnost in večnost. — Kterih duh je pač krepkejši in močnejši? Naš ali njihov?

Ali ne pozabite, da je ta potrebna in bogata vera v sv. R. Telo tudi zelo zaslužna. Pomislite, koliko velja pred Bogom, da verujemo v pričujočnost Kristusovo v sv. R. Telesu, da kljub ugovoru svojih čutov udamo razum besedi Kristusovi in naukom cerkvenim. Kako ga častimo s to ponižnostjo, kako mu ugaja ta pogumna udanost v Njegovo resnico: kako bo vse

to poplačal! In kako nas bo plačal tem obilneje, ko se deržimo resnice kljub nasprotovanju sveta. Saj vemo, kaj misli o nas sedanji brezverni rod; saj poznamo zaničljivi nasmeh, ki se prikaže na marsikterih ustnih, kađar pripognemo koleno pred Zakramentom.

In vendar verovati, vendar spoznati, vendar se pripogniti in reči: „Češćen in hvaljen bodi najsvetejši Zakrament!“ — to je nekaj, kar vsegavedni Bog tudi vidi, kar bo pravični Bog tudi dal na tehtnico. O, koliko zasluženja vzraste iz vsega tega, iz vere na sveti Zakrament, iz vsake verne molitve.

Glejte, to je torej vera v najsvetejši Zakrament, tako potrebna, bogata, zaslužna. To je biser, in obrni ga kakor hočeš, povsod je svetel. Prepričan bodi, ta vera je duši neizmerno premoženje. Kako uboga je duša, ki nima tega biser, kako temna je pot življenja, na katero ne sveti to solnce! In kako srečen je človek, ki mu je bila ta vera že takorekoč v zibelko položena. Tako srečni smo tudi mi. Podedovali smo sv. vero od svojih pradedov in ni nam je treba šele iskati. Ali naj bi se ne veselili nad tem dragocenim zakladom? Na naši zemlji ni ravno mnogo veselega, a če ti je dala milost Božja krepko vero v najsv. Zakrament, tedaj raduj se! Hvali Boga vse svoje dni! Toda ali ne hrepeniš, da bi bila tvoja vera vedno živejša, da bi se vedno bolj razcvitala v cvetove pobožnosti in sv. spoštovanja? Hladna pobožnost, mlačna čutila, malobrižnost, nespoštovanje nasproti sv. Zakramentu prihaja le iz mlačne in slabe vere. Čujte, kaj je dejal znan mož, ki ni bil naše vere: ko bi mogel to verjeti, da je Kristus v najsvetejšem Zakramentu pričujoč, častil bi Ga tako dolgo, da bi od samega češčenja nič več ne dvignil kolen. Toda jaz ne morem verovati — in res ni veroval. O nesrečnež! Ali mi z milostjo Božjo verjamemo: da je Kristus v Zakramentu pričujoč, vemo tako gotovo, kakor da stoji solnce na nebu. Torej pokleknimo, častimo in molimo! . . . Ah, koliko je v našem vedenju še slabega, koliko poveršnosti! Učite se od naše sv. Cerkve. Glejte pri sv. maši, pri povzdigovanju, pri blagoslovu, — tu vidite, kako globoko časti in spoštuje Cerkev svoj Zakrament. Po vzgledu Cerkve in duhovnikov naj napolni tudi naše serce verno spoštovanje do presv. Zakramenta, naj se kaže v naših mislih in molitvah, v vedenju in dejanju. Sveto spoštovanje, je prva duhteča cvetka vere v Jezusov Zakrament. Premišljujmo še drugo cvetko, rudečo in bliščečo, cvetko ljubezni.

(Konec nasl.)

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

(Dalje.)

VII. Člen.

Od tod bo prišel sodit žive in mertve.

Sojeni pa bodo vsi tisti, ki so, so bili in bodo: „Vsi se moramo pokazati pred sodnjim stolom Kristusovim, da prejme slehern v svojem telesu, kakor je storil, ali dobro ali hudo“ (II. Kor. 5, 10.) Je pa, kakor pravi sv. Gregor, četveren razloček med onimi, ki bodo sojeni. Sojeni bodo namreč ali dobri ali pa slabi. Nekateri izmed hudobnih bodo precej obsojeni in nič sojeni; tako n. pr. nejeverniki: „kterih dejanja ne bo pretresaval,“ kajti „kdor ne veruje je že sojen“, kakor pravi sv. Janez (3, 18.). — Druge bo sodnik sodil in obsodil, kakor vernike, ki so umerli v smertnem grehu: „Plačilo greha je smert,“ pravi sv. Pavel (Rim. 6, 13.); kajti vera, v kateri so živeli, jih ne bo opravičila. —

Izmed pravičnih nekteri ne bodo nič sojeni, ampak precej zveličani, namreč ubogi v duhu zaradi Boga, da, oni bodo celo druge sodili: „Resnično vam povem, da ob prerojenju, kadar bo Sin človekov sedel na sedežu svojega veličastva, bote tudi vi, kateri ste šli za menoj, sedeli na dvanajstih sedežih in sodili dvanajstere rodove Izraelove“ (Mat. 29, 28.). Te besede pa ne veljajo samo o Gospodovih učencih, ampak o vseh ubogih v duhu; sicer bi sv. Pavel, ki je več delal ko drugi apostoli, ne bi bil v njih številu. Zato moramo te besede razumeti o vseh onih, ki so hodili za apostoli in o vseh apostolskih možeh. Zato pravi sv. Pavel: „Ali ne veste, da bomo angelje sodili?“ (1. Kor. 6, 3.), kar je že prerokoval prerok Izaija: „Gospod bo prišel k sodbi s starešini ljudstva in svojimi pervaki“ (3, 14.). — Drugi pa bodo sojeni in zveličani, oni namreč, ki so umerli smerti pravičnega. Dasi so namreč pravično umerli, so se vendar v pozemeljskem življenju kaj pregrešili in zato bodo sojeni, pa zveličani. Sojeni pa bodo o vseh dejanjih, dobrih in slabih. Hodi po potih svojega serca in vedi, da zavoljo vsega tega te bo Bog vzel v sodbo“ (Prid. 11, 9.). Vse, kar se zgodi, bodi si dobro ali hudo, vzel bo Bog zavoljo vsacega prelomljenja v sodbo (Prid. 12, 14.). Tudi bo Bog sodil vsako nepotrebno besedo: „Povem vam pa, da za vsako prazno besedo, katero bodo ljudje govorili, bodo odgovor dajali sodnji dan“ (Mat. 12, 36.). Tudi o mislih bo sodba: „Misli hudobneževe bodo preiskane“ (Modr. 1, 9.). Taka bo toraj sodba.

Grozepolna pa je ta sodba iz štirih vzrokov. Pervi, zaradi modrosti Sodnikove; vse namreč:

misli, besede, djanja; ker, vse je razgernjeno in odperto njegovim očem, kakor piše sv. Pavel (Hebr. 4, 13.). „Vsa pota človeška so pred njegovimi očmi odkrita“ (Preg. 16, 2.). Vse naše besede: „Uho gorečnosti sliši vse“ (Modr. 1, 10.). Vse naše misli: „Hudobno je človeško serce in nepretuhtljivo: kdo je bo spoznal? Jaz, Gospod, ki pregledujem serca in skušam obisti: jaz povračujem vsakemu po njegovem dejanju in po sadu njegovih umišljanj“ (Jer. 17, 9.). Pri oni sodbi bo neovergljiva priča, lastna človeška vest: „Spričuje jim njih vest in njih misli se med seboj ali tožijo ali tudi izgovarjajo“ (Rim. 2, 15.). — Sodba bo dalje grozna zaradi mogočnosti Sodnikove, ker je sam na sebi vsegamogočen: „Glejte, Gospod Bog pride z močjo“ (Iz 40, 10.). Vsegamogočen bo pa tudi za to, ker bo vse stvarstvo ž njim: „Ž njim se bo ves svet bojeval zoper neumneže“ (Modr. 5, 21.). Zato je tudi rekel Job: „Nikogar ni, kateri bi mogel rešiti iz tvoje roke“ (10, 7.). Tako govori tudi David: „Ako bi šel v nebo, si ti ondi, ako bi se podal v pekel, si tukaj“ (Ps. 138, 8.). — Tretjič bo sodba grozna zaradi tega, ker se Sodnikova pravičnost ne da vpogniti. Sedaj je čas usmiljenja, potem bo čas pravice; zato je sedanji čas naš, čas pri sodbi bo pa le Božji: tako govori tudi Gospod Bog: „Ko čas dobim, bom po pravici sodil“ (Ps. 74, 3.), in: Sumni in serditi mož ne bo zanesel v dan maščevanja, in se ne bo nikogar prošnji vdal, in ne bo vzel še tolikih darov v zadoščenje“ (Preg. 6, 34.). — Četrtič zaradi jeze Sodnikove: drugačnega se pa bo pokazal hudobnim, ker bo jezen in serdit tako, da bodo ti rekli: „Gore padite na nas in hribje pokrite nas pred jezo Jagnetovo,“ kakor stoji pisano v skrivnem razodenju (6, 16.). Ta jeza pa pri Bogu ni vznemirjenje duha, ampak lo učinek jeze, to je večna kazen grešnikom naložena. V tem smislu govori Origen: „Kako ozka bodo pota grešnikom pri sodbi! Verhu tega bode pa še Sodnik razjarjen.“

Zoper ta strah pa moramo uporabljati štiri pripomočke. Pervi, dobra dela: „Hočeš, da ne bi se oblasti bal? Stori dobro, in hvalo boš imel od nje“ (Rim. 13, 3.). Drugič: spoved in kesanje nad storjenimi grehi. Pri tem pa moramo biti žalostni, ko grehe premišljujemo, moramo se jih sramovati, ko se jih spovedujemo in moramo delati ostro pokoro in resno zadostiti: to nas potem reši večne kazni. — Tretjič pomaga zoper strah miloščina, ki vse zbriše: „Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom (denarjem), da vas, kadar obnemorete, vzamejo v večna prebivališča“ (Luk. 16, 9.). Četrtič je ljubezen do

Boga in bližnjega: ta ljubezen zakrije množino grehov.

(Dalje nasl.)

Govor

pri cerkveni slovesnosti družbe salezijanskih sotrudnikov, povodom praznika Marije Pomočnice.

(Marija, pomočnica kristjanov in varhinja Boskovih naprav.)

Marija. Pomoč kristjanov,

prosi za nas! (Lavret. lit.)

Ljubljeni v Gospodu! zakaj smo se danes tu zbrali? Predragi, noben drugi ni vzrok današnje slovesnosti, kakor Marija, naša nebeška Mati. Tista, ki je posebna pomoč kristjanov. Misijonska družba salezijanska in družba salezijanskih sotrudnikov si je izvolila Marijo, „Pomoč kristjanov“, za svojo posebno varhinjo. Zato tudi vse družbe hiše in samostani salezijanski vsako leto s posebno slovesnostjo obhajajo praznik Marije „Pomoč kristjanov“. Po širnem svetu, celo med pogani obhajajo se ta praznik slovesno; ta dan se ob enem obhajajo po pravilih tudi slovesna zborovanja salezijanskih sotrudnikov. Taka slovesnost in tako zborovanje salezijanskih sotrudnikov verše se danes tudi pri nas v Ljubljani, ter cerkvena slovesnost to uro v tej krasni cerkvi sv. Jakoba, zborovanje pa popoldne od 3 do 1/2 7. ure v mali dvorani „Tonhalle“ na Kongresnem tergu. Praznik Marije Pomočnice kristjanov je sicer 24. maja, toraj letos ravno binkoštno nedeljo; ker se pa ta dan že tako z največjo slovesnostjo praznuje ter bi se ta dan kaka druga slovesnost ali celo kako zborovanje brez motenja farne službe Božje težko dalo obhajati, smo letos z dovoljenjem najvišjega vodja Salezijancev preložili to slovesnost in zborovanje na današnji torek, kakor se Vam je oznanilo raz lece. Pa vaša obilna navzočnost, ljubljenci v Gospodu, pri vsih vaših opraviilih mi očito kaže, da to oznanilo ni bilo zastoj. Sošli ste se v lepi obilici, zato vas z veseljem pozdravljam, častilci Marijini ter sotrudniki salezijanski. Veselo znamenje mi je to, da ljubite Marijo ter njena dela; to je pa tudi znamenje, da Marija vas ljubi in vabi k sebi. In kdo bi ne hitel z veseljem k Mariji, saj Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas! da, Marija prosi za nas, predragi. To nam spričuje nebrojna množica svetnikov, to nam poterjuje toliko ljudij na zemlji; da, Marija prosi za nas, to nam poterjuje prav jasno in očito praznik Marije Pomočnice kristjanov. Da se pa vendar naša ljubezen do Marije bolj poživim in naše zaupanje bolj poterdim, pomislimo, predragi v Gospodu, danes zlasti dvojno resnico, a) Marija je mogočna pomočnica kristjanov; b) Marija je pa tudi posebno varhinja Boskovih ter salezijanskih naprav.

Ti pa, o Marija, varhinja Boskova, bodi tudi naša varhinja na poti tega življenja, ter vodi nas v srečna nebesa.

Začnimo v imenu Jezusa in Marije

A.) Marija je pomoč kristjanov in močna braniteljica sv. vere.

Ljuba mati Božja se ni le posameznim ljudem skazovala in se vedno skazuje dobro mater in pomočnico, marveč tudi celim deželam, celi sv. katoliški Cerkvi. Posebno čudovita je bila Marijina pomoč v vojski zoper Turke. S svojo pomočjo zoper Turke pa je Marija ob enem postala tudi velika pomočnica

mного narodov, da, cele Evrope. Ako bi namreč Turki bili zmagovali, bila bi sedaj najberže cela Evropa v oblasti Turkov ter zemlja divjih narodov.

O čudoviti dogodbi tej zmagi beremo sledeče: Leta 1571. dne 7. oktobra so kerščanske vojske zmagale Turka pod sultanom Soliman II. pri Lepantu in sicer precej potem, ko se je vsa vojska Mariji izročila ter se molitve opravljale k Pomočnici nebeški. Sv. Papež Pij V. je v duhu videl zmago kristjanov ter jo svojim zbranim kardinalom naznanil ravno v hipu, ko so kerščanske čete Turka premagale. Sveti papež je zato pridjal litanijam: Marija Pomoč kristjanov, prosi za nas, in poostril praznik sv. rožnega venca. Posebno pomočnico se je skazala Marija tudi papežu Piju VII.

Tako se je dalje Marija pokazala mogočno pomočnico zoper Turka tudi pri Temešvaru leta 1716 in prav očito pri glavnem mestu našega cesarstva, Dunaja, 12. septembra 1683. Vsled tega smo zlasti Avstrijanci Mariji posebno hvaležnost in češčenje dolžni ter hvaležno pozdravljati: Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas. Da, Marija je v resnici mogočna naša pomočnica. Ona je močna braniteljica ter razširjevalka sv. vere, prav posebno še zoper Turka. Marijo zato pozdravljamo in po pravici imenujemo tudi kraljico apostolov.

Marija sicer sama ni učila, kakor apostoli, ter hodila in oznanovala sv. vere; vendar pa je neizmerno veliko pomogla k razširjanju sv. vere s svojim sv. izgledom in z molitvijo ter tako pokazala, da tudi sedanje čase ljudje lahko postanejo apostoli ne le za svoje domače, temveč tudi za druge, jih vnemajo za sv. vero ter Božje resnice. Zato jo sv. Avgustin in sv. Ambrož imenujeta kar naravnost učenico narodov. Že prej pa je sv. Efrem rekel, da po Mariji je svet malikovalstvo studiti začel in k spoznanju resnice prišel.

In res vidimo cele dežele, ki se imajo Mariji zahvaliti za luč prave vere, kakor Francosko, Ogersko. Zato so si jo razni misijonski redovi izvolili za svojo pokroviteljico ter varhinjo. Tako red sv. Ignacija...

Sv. Franc Ksav. pripisuje spreobrnjenje toliko poganov in nevernikov po Indiji in Japoniji ravno Materi Božji; tako se je ravno po Mariji toliko krivovercev spreobrnilo k pravi veri, zato sv. Cerkev poje: „Veseli in raduj se Devica Marija, vse krivoverstvo celega sveta si ti uničila.“

Kličimo in pozdravljajmo toraj tudi mi radi in zaupljivo Marijo svojo Pomočnico: „Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas!“

(Dalje sledi)

Poslanica prevzv. goriškega nadškofa duhovnikom.

Pozdravljeni častiti duhovniki!

(Konec.)

3. Dolžnosti duhovnikov.

Častni bratje, ne opustite vernikom hkrati zelo priporočati dobrih in katoliških časopisov, vzlasti onih, ki se izdajajo v našem mestu v pouk kerščanskega ljudstva. Dandanes so namreč dobri časopisi mej kerščanskim ljudstvom posebno koristni. Naj vam na tem mestu priklidem v spomin tega se tičoč besede svetega očeta Leona iz pisma, ki je leta 1891 poslal avstrijskim škofom:

„Taki dobri spisi, ki izhajajo vsak dan ali le določene dni, so pri vseh narodih velikega pomena v korist sveti in državni stvari; naj jo že naravnost branijo ali krepe ali naj pobijajo nasprotno spise, ki ji hočejo škodovati, in tako zavirajo nečisto okuževanje. Toda v avstrijski državi so največjega pomena, kjer razširjeni časopisi večinoma služijo zagriženim cerkvenim sovražnikom, ki so bogati in jih lažje in uspešneje širijo... Zato bi bilo primerno in koristno, da ima vsaka pokrajina svoje lastne časopise tako rekoč v obrambo svetišča in ognjišča tako ustanovljene, da se v nobeni stvari ne ločijo od škofovega mnenja, marveč da prav in radi soglašajo z njimi z razumom in z voljo; tudi duhovniki naj jim blagohotno pomagajo in naj jih podpirajo s svojim znanjem, in kolikor je v resnici katoliških mož, naj jim bodo po svojih močeh in zmožnostih naklonjeni in v krepko oporo.“ (Pismo avstrijskim škofom: „In ipso supremi“ 3. maja 1891.)

Tem besedam naj dostavimo opomin biturskega (Bourges) pokr. cerkvenega zbora leta 1850, ki se ozira ravno tako na duhovnike kot na neduhovnike:

„Dobro premislite, katere časopise boste prejemali; vedite, da se morajo pobijati tisti, ki jih je obsodil papež ali škof, in tisti, ki uče veri in družbi sovražne nauke ali napadajo cerkvene ustanove. Listov pa nikar ne prebirajte, ki so sovražni veri in nramnosti in ki vzbujajo poželjivost. Da se verniki odvernejo od te pogube, naj čujejo župniki in izpovedniki z vso skerbjo in strogostjo.“

Sicer pa želim, častni bratje, da bi bili napolnjeni z duhom Jezusa Kristusa, ki je naš mir, ki je iz obeh storil jedno, ki je oba v enem telesu po križu spravil z Bogom, ker je umoril sovraštvo. (Ef. 2, 14. nasl.)

Rotim vas, da vsi jedno govorite, in da naj ne bodo med vami razpori; bodite pa popolni v enem duhu in v jedni misli. (I. Kor 1, 10.) Ime Jezusa Kristusa in zadeva njegove cerkve naj vas veže, da z združenimi močmi bojujete Gospodov boj. Nikakor se ne bomo mogli meriti s tolikim orožjem in zvijačami sovražnikov, če ne odložimo vsega sovraštva in vsega teženja, ki ne spada k stvari (Ef. 5, 4), in se ne prizadevamo s svojim imetjem in s svojimi močmi za tisti jedini namen, ki nam je vsem splošen.

Da se ta jedinstvo in sloga tem tesneje sklopi med vami, priporočamo čim najbolj, da se vpišete v „Associatio sacerdotum adorantium“, ki sem jo vlani v naši nadškofiji ustanovil; ti družbi je namen „zjediniti vse duhovnike z vezmi mejsebojne ljubezni, v kateri naj bi v enem duhu živeli in drug drugemu podpirali v vzgledih vere in ljubezni do Boga.“ Duh Jezusa Kristusa naj živi v vaših srcih in naj vas krepko priganja k vsakoverstnemu plemenitemu delovanju!

Poleg te notranje dušne vezi vam priporočam tudi zunanjo vez v dosego skupnih teženj. Duhovnikov versta je v naših dneh vedno manjša. Koliko bratov nam je minula leta pobrala prerana smert! Mladeničev, ki bi vstopali v duhovski stan, je pa z leti vedno manj. Druzega zdravila za to ni, nego da se ustanovi v našem deškem semenišču notranja gimnazija. To vsem skupno zadevo vam zopet in zopet priporočamo, proseč vas, da obrnete po svojih močeh in po veljavi, ki jo imate mej vernim ljudstvom, vse svoje težnje v dosego tega namena, da

bi bilo mogoče čim najpreje punčici našega očesa, deškemu semenišču, podariti po cerkveni želji ustanovljene šole.

Da se pa razširi ta duh katoliške jedinstva in ljubezni, s katerim naj bi bili vsi z nami vred spojeni, tudi mej verno čredo, in da odtod tudi sam dobim nove moči, opominjam vas, da ne razširjate samo, kot smo zgoraj omenjali, dobrih časopisov mej verniki, marveč da skerbno vstanavljate tudi društva v podporo katoliški stvari in drugim poštenim ljudstvu koristnim zadevam. Zelo mi je všeč, da so v mnogih krajih naše škofije duhovniki že ustanovili taka društva ali jih ravno vstanavljajo. Ne ustrašite se dela in ne oplašite se vsled nasprotnih groženj, marveč nadaljujte krepko in marljivo v tem, kar ste dobrega začeli, zaupajoč tistemu, ki je dejal svojim apostolom: „Na svetu boste imeli britkosti;“ zaupajte, jaz sem svet premagal“ (Jan. 16, 33)

Torej, častni bratje, dvignite se z menoj vred breme noseč. Vedoč, da obdelujemo jeden vinograd, nosite z menoj dneva težo in vročino. (Mat. 20, 12) Poklicani v isto duhovno vojsko, borite se v isti versti z menoj, kot dobri vojaki Jezusa Kristusa. (2. Tim. 2, 3.) Spominjajoč se, da Bog ni Bog razpora, ampak miru (I. Kor. 14, 33.), javljajte vedno svojo pokorščino do mene. Bodite pokorni svojim predstojnikom in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo kakor taki, ki bodo dajali odgovor za vaše duše, da z veseljem to delajo in ne vzdihovaje (Heb. 13, 17), da morem motreč vaše plemenito iskreno nagnjenje do mene in iz tega izvirajoče bogate sadove, po pravici zaklicati: Glejte, kako dobro in kako prijetno je, če bratje skupaj prebivajo. (Ps. 132, 1.)

Da dosežemo te svete želje, pomagaj Najvišji, Najboljši Bog po prošnjah svete in brezmadežne svoje deviške matere, katero prisečno prosimo, naj vas častni bratje, bogato podpira.

† Alojzij knez-nadškof.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Adlešič 5. Jun. Dne 17. maja so bile pri nas blagoslovljene nove orglje, ktere sta napravila gg. brata Zupana za znesek 1200 gld. To je njino 57. delo v 16 letih. Imajo 8 spremenov pevajočih in 6 pomožnih ter so prav krasne. Naše dosedanje orglje so bile prav stare, vsaj so nosile letnico 1728 in „reparatum 1841.“ Pripovedujejo, da so bile prej v križanski cerkvi v Ljubljani. Bile so pa tudi male in slabe. Predno smo postavili nove orglje na kor, razširili smo kor skoraj za 1 m. in s tem pridobili precej prostora. Da smo mogli orglje naročiti, k temu so nam pomogli največ naši rojaki v Ameriki, ki so nabrali in nam zanje poslali lep znesek 560 gld. L. 1889 pa so nam poslali za nov lep križev pot 418 gld. Drugo, kar nam je še manjkalo za nje, nabrali smo doma in nekaj sta dali še naši občini. Med dobrotnike moramo še prišteti blago gospo Marijo Bajer iz Karlovca, ki nam je poslala v ta namen 75 gld. Z novimi orgljami se je naša cerkev zelo olepšala.

Letos smo obhajali tudi pri nas Šmarnice in sicer po jutrih ob 5. uri. Ljudje so dohajali, kljub obilnemu delu, prav pridno v cerkev. Ko smo imeli zadnjo nedeljo sklep Šmarnic, bilo je rosno marsiktero oko.

Praznik sv. R. Telesa obhajali smo prav slovesno. Pred sv. R. Telesom šlo je 60 parov žen in in deklet, ki so nosile vse prižgane voščene sveče, ktere so darovale po sv. opraviilu cerkvi. Ljudem je kaj dopadlo to slovesno počestčenje sv. R. T. Procesi-ja je bila tolika, da nikdo ne pomni, da bi šlo za njo kedaj toliko ljudi. Med njimi je bilo obilo naših sosedov Hervatov.

Letina kaže pri nas letos, ker večkrat dežuje, prav lepo, posebno pa kaže terta, kolikor je je še zdrave, obilo zaroda.

Razgled po svetu.

Pisma iz južne Afrike. V našem samostanu v Marijanbilu se dobe ljudje iz vsakoverstnih dežel. Tu na vertu dela priljudni Bavarec s prenapetim Prusakom, tam pri mizi pišeta Francoz in Amerikanec; praktični Anglež si je poiskal pripraven prostorček, kjer ga pri učenju nobena stvar ne moti; (in tam pri drugi mizi sedi i jeden Slovenec, zatopljen v slovnico angleško, portugalsko, kafriško in abanjamsko, — ker vse to bode potreboval v no-tranji Afriki, kamor odrine drugo leto; (ta marljivi mož je P. E. D., naš verli pisatelj „pisem iz južne Afrike.“ Vr.) Vsi deli sveta so tukaj zastopani: Evropa, Azija, in sicer je nekaj šolskih otrok iz Indije; avstralskega zamorčka imamo tudi tukaj; no, Afrika je pa zastopana od severa do juga, in sicer večji del po dveh največjih afriških rodovih: po Kafrih in Suahilih. Da je tudi v našem samostanu veliko ljudi, katerim ki se moral obesiti na herbet velik vprašaj, kako in kaj? — je pač lahko umevno. —

Nekoč pride star mož glasno ihteč do samostanskih vrat in milo prosi, naj ga vsprejmo; „derva bodem že znal cepiti,“ je dejal. Sočutni brat vratar si je prizadeval, da bi ga potolažil. Ta je pa imel, kakor je bilo videti, neskončno veliko solza pripravljenih, ker nehal ni ihteti in solza pretakati, — dokler ga ni brat vratar odvel v sobo za tujce ter mu dal jesti in piti. Ko se tujec nekoliko odpočije in okrepeča, jame pripovedovati, odkod pride in kdo da je. „Zdaj prihajam iz zaliva Delagoa-škega (gotovo čez 100 avstr. milj daleč!), ter sem dober katoličan in bi rad postal trapist. Med svetom sem srečaval le hinavstvo in goljufijo! Kolikokrat sem bil že bogat kupec, toda le za malo časa, kajti naročniki so me „pravilno“ ogoljufali, in propadel sem s svojo trgovino! Če sem po teh izgubah vnovič začel kupčevati, me je zadela ista usoda; zato se mi je svet s svojo prevaro do dobra zameril; toda pri Vas dragi trapisti, upam za trdno, da bodem našel poštenje in mir.“ Brat si je dovolil potem vprašanje, če ni tudi on družih ljudi ogoljufal, ali če ni opuščal vsakdanje molitve, ker, če kdo na tak način živi, se mu pač ni treba nadejati blagoslova iz nebes!

„O, o! Kaj pa mislite?“ odverne tujec, jaz sem sam dober katoličan in nisem še nikoli nobenega ogoljufal. — „Oprostite mi vprašanje,“ se opravičuje brat vratar, „pa spovedali ste se pač težko pri portugalskih duhovnih v zalivu Delagoa-škem?“ — „V svojo sramoto naj povem odkritoserčno, da že blizu 34 let nisem bil pri spovedi.“ — „Ali nimate nobene mašne knjižice ali rožnega venca?“ — „Ne, ničesa nimam; pred 46 leti sem bil v nekem domi-

nikanskem samostanu, in odkar nisem bil več tam, nisem imel niti mašne knjižice niti molka.“ — „Potem je res neizrečeno velika sreča za vas, da vas je usmiljeni Bog pripeljal k nam, če ste skozi celih 45 let tako žalostno živeli.“ Potem odide brat v drugo sobo ter prinese precej tujcu rožni venec. Drugi dan ga brat vpraša, če bi se ne hotel pripravljati na spoved? Ker lepša priložnost bi se mu prav težko kedaj še ponudila.

„Prav res, to spoznam tudi jaz,“ odgovori pobožni gost. „Vrediti moram res svoje dušno stanje. Pa, prosim vas, dovolite mi dva dni, da se spodobno pripravim.“ Vsled tega je pustil brat tujca v miru; nosil mu sicer ni Bog ve kakšnih jedil, vendar takih, kakoršnih nima trapist morda celó velikonočno nedeljo ne, — da se je mogel nemoten pripravljati, in da se je dobro okrepečal, ker bil je prej hudo oslavljen. Četrti dan pa reče: „Ne, jaz grem zopet ven, tukaj ne prija zrak mojemu zdravju!“ Začuden ga brat pogleda: „Pomislite vendar, da ste stari in stojite že z jedno nogo v grobu; spravite se prej z Bogom, — no, potem pojdite v imenu božjem!“ Toda vse prigovarjanje je bilo zaman; mož je pričel zopet jokati in ni vsprejel sv. zakramentov. Pravi vzrok pa, radi kterege se ni hotel spovedati, je pa bil ta-le: — Videl je namreč v kotu par novih čevljev, te je praktični mož vzel, jih obul, tja v kot je pa postavil svoje stergane „copate“. Še-le dve uri po njegovem odhodu so zapazili, kaj je naredil. Bog naj nas varuje taci samostanskih kandidatov! Res, malo je poštenih ljudi v južni Afriki. Ko sem opomnil nekemu Angležu, da mora v južni Afriki gotovo kar mergoleti potepuhov, je odvernili: „Kaj? Mergoleti? Če bi jih mergolelo, bi se vendar še lahko prosto gibali, tako pa že drug drugemu na pete stopajo!“ Kako taki ljudje na domačine vplivajo, si lahko vsak misli; zato dosežejo naši misijonarji velike uspehe le v onih pokrajinah, katerih se še ni poprijela tako visoko slavljena kultura. —

P. Emanuel Drevenšek

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Edinost med katoličani.

b) Posebni nameni:

12.) **Praznik presv. Jezusovega Serca.** Vedno večje spoznavanje in češčenje presv. Serca. Zadeve lista »Sendbote.«

13.) **Anton.** Bog naj obudi več apostolskih mož. Učeniki bogoslovne vede. Posebno težavne zadeve.

14.) **Nedelja presv. Jezusovega Serca.** Ponovitev zveze Tirolske s presv. Jezusovim Sercem. Obuditev pogumnih bojevnikov zoper one, ki novejši čas kvarijo sv. pismo. Katoliško gibanje na Dunaju. Blagoslov Božji za poljske pridelke.

15.) **Vit.** Češko. Katoliška društva. Milost ljubeznipolnega kersčanskega občevanja.

16.) **Frančišek Regis.** Razširjanje delovanja sv. Frančiška Regis zoper nenravnost. Dekle.

17.) **Rainer.** Sv. Vera na vseučiliščih in v vojašnicah. Železniški uradniki in služabniki, kateri težko spolnujejo svoje verske dolžnosti.

18.) **Radegundis.** Uboge duše v vicah. Premagovanje jezika in drugih čutov. Propalo in slabo družinsko življenje v mnogih gostilnah.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešešovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Oče 4 nepreskerbljenih otročičev terpi že 18 tednov hudo bolezen. Ker posvetna zdravila ne pomagajo, priporoča se z vsem zaupanjem vsem č. čitateljem »Zgodnje Danice« in udom N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefu v gorečo in serčno molitev, naj bi Ona dva, ki vse premoreta pri presv. Sercu, sprosil še ljubo zdravje, ako je sv. volja Božja. Ako se milost zadobi, naznani se očitno. — Neka deklica, že dolgo močno bolehná, priporoča se vsem soudom bratovskim N. lj. G. v pobožno molitev za zboljšanje zdravja, v posebno težki želodečni bolezni. — Neka oseba naši lj. G. za zdravje, ako je volja Božja. — Dalje se v molitev priporoča nevarno bolna oseba, da bi na priprošnje presv. Jezusovega in Marijinega Serca, sv. Jožefa in sv. Antona Padov. zadobila ljubo zdravje ako je volja Božja. Uslišana molitev se bo naznanila v »Danici«. — V pobožno molitev se prav toplo priporočata dva sorodnika, ki sta se močno navzela socijal-demokratskega duha, da bi se jih po Mariji usmili presv. Jezusovo Serce.

† Kanonik Karol Klun.

Rana, ki jo je prezgodnja smert kanonika L. Jerana vsekala ljubljanski škofiji, se še ni zacelila in že zopet žaluje ta ob grobu odličnega svojega duhovnika, kanonika Karola Kluna. V ponedeljek zjutraj se je po Ljubljani bliskoma širila prežalostna novica, da je v Budimpešti v ondodne kapucinskem samostanu na nagloma umerl ob 1/2 1 uri po noči prečast. kanonik Karol Klun, kamor se je bil kot delegat kranjski v nedeljo zjutraj z Dunaja odpeljal, potem ko je ob 1/2 7. še opravil najsvetejšo daritev. — »Danica« izveršuje le dolžnost hvaležnosti, ako svojemu zvestemu podporniku, najboljšemu prijatelju njenega nepozabnega vrednika L. Jerana ter zvestemu duhovniku ohrani skromen spomin. — Pokojnik se je rodil dne 15 oktob. 1841 v Podgorici, župnije Dolenja vas pri Ribnici. Mati njegova še živi. Dne 30 julija 1865 je bil posvečen v duhovnika, ter je bil najpervo kot kapelan nastavljen v Gorjah pri Bledu. Gorjanci se ga še sedaj hvaležno spominjajo kot vnetega duhovnika, zlasti pa kot izverstnega cerkvenega govornika. Pokojni župnik Tedeschi mu je večkrat rekel: »Gospod Karol, Vi boste malo časa v Gorjah.« In res! Že meseca aprila 1867 je bil premeščen v Ljubljano kot stolni vikarij. Tu ga je čakalo obilo dela tako v duhovnem pastirstvu, kakor tudi na političnem polju. Toda z neumorno pridnostjo, ter izvanredno nadarjenostjo je vse premagal in vsim zadostil. Bil je

pervi vrednik »Slovenca«. Kot tak pa je moral, kakor nam je sam večkrat pravil, prva leta skoraj popolnoma sam pisati. Po dnevi je bil v spovednici ter na gimnaziji kot pomožni učitelj veronauka, po noči dostikrat do 2. in 3. ure pri pisalni mizi. L. 1876 je dobil beneficij barona Ravberja pri stolnici. L. 1877 so ga kmečke občine Kranj—Loka izvolile v deželni zbor. Deržavni poslanec za kmečke občine Ljubljana-Litija-Ribnica je postal l. 1879. Kanonikom je bil imenovan l. 1882. Zasluga, ki si jih je pridobil kot nevstrašen boritelj za pravice našega naroda, ne bomo popisovali, le toliko rečemo, da je bil Klun jeden njegovih najboljših in zvestejših sinov. Toda vkljub temu, da je kot poslanec moral skoraj popolnoma pustiti svojo duhovsko službo, vstal je vendar le do zadnjega trenutka vesten duhovnik, ter kot tak natanko opravljal svoje dolžnosti, kadarkoli je za nekaj tednov bival doma v Ljubljani. Njegovi ribniški rojaki so ga v šali navadno imenovali »dolenjevaškega kapelana«, kajti kadarkoli je bil na svojem domu, vedno je v domači fari imel drugo službo Božjo in večkrat se je celo zgodilo, da je naravnost z Dunaja prišel samo zato, da so njegovi rojaki imeli dvojno službo Božjo ob večjih praznikih. — Značaj pokojnikov je bil izvanredno blag in mil. Jeze in sovraštva, da si je imel toliko političnih nasprotnikov, Klun ni poznal. V vsem njegovem življenju in delovanju se je kazalo njegovo zlato serce. Priserčno je ljubil svoje domače, svojo mater, sestre in sorodnike. Njegovo usmiljenje do revežev je splošno znano. Prav veliko je pa tudi taci, katerim je pokojnik s svojo vplivno besedo izposloval službo, delo ali podporo. — Ni tedaj čudo, da je nenadna novica o njegovi smerti ganila v dno serca, ne le njegove mnogoštevilne prijatelje, temveč vsacega kdorkoli ga je poznal. Upajmo, da sedaj s svojim zvestim prijateljem Jeranom vživa plačilo za svoje neutrujeno delo!

Naj ga pa tudi »Daničini« bralci ohranijo v pobožnem in hvaležnem spominu! Mir in pokoj njegovi duši! — Telesni ostanki so se pripeljali v Ljubljano v sredo opoldan ter prenesli precej na to v cerkev sv. Krištofa. Na tem pokopališču, v domači zemlji, ktero je iz serca ljubil, za ktero je deloval, čakal bo prezasluzni pokojnik od četrtega popoldan dalje sodnjega dne. M—k.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Praznovanje praznika presv. Jezusovega Serca. V uršulinski cerkvi bo v petek, na praznik Jezusovega Serca, ob 1/2 6 zjutraj slovenska pridiga in potem slovesna sv. maša, zvečer ob 7 bo pa ta dan in potem vso osmino nemška pridiga in litanije. — Pri sv. Florijanu bo na praznik presv. Jezusovega Serca ves dan izpostavljeno presv. Rešnje Telo; zjutraj ob 6 bo sv. maša z blagoslovom, ob 8 slovesna sv. maša, zvečer o 1/2 6 slovenska pridiga.

Ljubljana. »Kralju večnosti, neumerljivemu in nevidnemu, edinemu Bogu bodi čast in slava na vekov veke. Amen!« Tako molijo duhovniki vsak dan v svojih duhovnih molitvah. Te lepe besede so

nam prišle na misel na praznik sv. R. Telesa in pretečeno nedeljo, ko so se obhajale tako lepe procesije na čast sv. R. Telesu.

Obakrat je bilo vreme kaj ugodno in ljudstva seveda — brezštevila. Vsako leto se sicer obhajajo ti cerkveni sprevodi — a vsako leto z novo vnemo in priserčnostjo. Zakaj pač? Zato ker govori iz njih — resnica. Kristus, naš Bog, je resnica; On je ogenj, ki vedno vžiga — zato se slovesnostij Njemu na čast nikdar ne naveličamo. Nobena posvetna zabava, nobena ljudska veselica se v priserčnosti in mikavnosti s cerkvenimi slovesnostmi primerjati ne da. Tam se šopiri le bolj zvonanost, tam se kaže le bolj zvonanji blišč, ki ne vmiri in oblaži serca; toda iz cerkvenih slovesnostij veje duh pobožnosti in ljubezni — in človek se srečen vrača domov. Tudi pri letošnjih procesijah je vse tekmovalo, da bi skazalo dostojno „čast in slavo Kralju večnosti, neumerljivemu in nevidnemu, edinemu Bogu“ Jezusu Kristusu v podobi sv. hostije. V stolnici so prevzvišeni knezoškof sami vodili procesijo. Vdeležili so se je, kakor običajno, tudi dostojanstveniki svetnega stanu. Povzdigovale so svečanost zlasti belo oblečene deklice v dolgi versti. Te se posebno podajo k procesiji sv. R. Telesa. Vsaj Jezus nedolžnost najbolj ljubi in sam je rekel: „Pustite male k meni!“ Nenavadno veliko je bilo letos odrasčenih žensk, med njimi tudi več gospá in gospodičen, ki so z gorečimi svečami v roki kazale svojo živo vero in gorečo ljubezen do Jezusa, ki se imenuje „luč sveta.“ — Kot neko posebnost, ktera se do letos še ni godila, omenjati moramo tudi to, da je kakih 30–40 gospodov svetilo pri procesiji. To omenjamo posebno pohvalno in kot nekaj veselega, da so se jeli tudi možiki bližati Jezusu. Do zdaj se je mislilo in tudi govorilo: pobožnosti so samo za ženske, in še te bolj preproste iz nizkega stanu — toda gospóda ne sme kazati svoje vere in pobožnosti do sv. R. Telesa tako očitno in neustrašeno. — Toda, hvala Bogu, to mnenje je odstranjeno; strah pred ljudmi je premagan in Jezus je začel prodirati tudi v serca možkih in gosposkih ljudij. Če bo tako šlo dalje, potem smemo upati boljših časov. Gospod Jezus mora kraljevati v človeških sercih, potem bodo nastopile druge razmere. Svet se je odtujil Kristusu, večni resnici in edino pravi sreči, od tod ono gorje, kteremu z vsemi posvetnimi postavami ni mogoče od pomoči. Postava za postavu se dandanes dela v deželnih in državnih zborih; toliko jih imamo, da bi si jih človek ne mogel vseh zapomniti, čeprav bi imel glavo veliko kakor mernik — rekel je nek učen jurist. A vse to ne pomaga dovolj; ljudstvo toži, da ni srečno; zaveržejo staro postavu in napravijo novo, in ljudstvo zopet toži, da ni srečno — ko bi se pa enkrat ljudje, najprvo postavodajalci, potem pa podložniki, oklenili Kristusa in Njegovega nauka, potem bi trebalo desetkrat manj postav in srečnejše lice bi imela naša zemlja. Kristus pa živi v sv. R. Telesu, zato morajo vsi k Njemu. In ravno ljubezen do najsvetejšega Zakramenta se je novejši čas začela močno poživljati. Bratovščine vednega češčenja se vpeljujejo povsod; v mnogih farah tudi v naši škofiji moli se Jezus tu vsako nedeljo nepretergoma od 6. ure zjutraj do 6. ure zvečer; in zadnji čas kakor smo že omenjali, molilo je celo po noči v

stolnici več možkih od 9 ure zvečer do 4. ure zjutraj, in čez dan od 4ih dalje do 9ih zvečer pa ženske. To se bo nadaljevalo vsak prvi petek v mesecu, tako da Gospod Jezus ne bo brez častilcev in molilcev. Papež Pij IX. so rekli: „Dajte mi trumo molilcev, in spreobernil bom svet.“ Tega nam je treba: milost! Božja mora ljudi presuniti; s samimi razlogi in dokazi, če še tako jasnimi, ne dajo se ljudje na pravo pot pripeljati, ker je serce preveč terdo. — Vse slovesnosti o priliki praznika sv. R. Telesa naj še dalje odmevajo v naših sercih, da bomo večkrat klicali: „Hvaljen in češčen bodi najsvetejši Zakrament — zdaj in na vekomaj. Amen!“ —

Romanje v Lurd. Na Dunaju (I. Annagasse Nr. 9) se je osnoval romarski odbor za pot v Lurd. Čas, kedaj odrine vlak, še ni določen; treba pa se je za vdeležbo oglasiti pri odboru na Dunaju vsaj do konca julija. Vožnja s hrano in stanovanjem se določa za III. razred na 125 gld., za II. razred 188 gld., za I. razred 240 gld. Obiskovali bodo še neko drugo Božjo pot (Paré I Moniál). Pot gre z Dunaja čez Tirole, v Zürich in Lien v Lurd; tu ostane štiri dni ter se verne skozi Švico na Tirolsko. Vse podrobnosti se svoječasno pisмено naznanijo vsem, ki se oglase za vdeležbo.

Stariši, pazite! Luteranci hočejo Vaše otroke preslepiti s krivimi luteranskimi nauki. In sicer kako? Tukajšnje luteransko pastorišče in župnišče širi zadnji čas med šolsko mladino lističe, kateri imajo na 4 straneh kaj mične podobice in povestice. Kakor navlašč za otroke! V teh povesticah je polno luteranskih, Cerkvi katoliški nasprotnih nauk. Za danes vas, stariši, samo opozarjamo, da pazite na svoje otroke ter se večkrat prepričate, kaj prineso domov in kaj bero. Lističi imajo naslov: „Veselo poročilo za otroke.“

Umerl je pretečeni torek zjutraj ob 1½ 2 uri visokočastiti g. Leopold Gestrin, župnik v pokoju, v Leonišču v Ljubljani. Rajni gospod je bil rojen 13. novembra 1825 v Ljubljani, in bil 31. julija 1849 posvečen v mašnika. Služboval je zlasti dolgo časa kot župnik v Št. Jurju pod Kumom. Sedaj je živel že več let v pokoju. V soboto ga je bolezen hudo napadla. Prejel je svete zakramente za umirajoče in potem je tri dni mirno in potepeljivo prenašal hude bolečine. V ponedeljek zvečer proti 7. uri se je začel smertni boj in proti jutru je izdihnil svojo blago dušo.

Dobrotni darovi.

Za Salezijansko družbo v Turinu: Č. g. M. Narobe, župnik v Zapogah, 5 gld.

Za trapište v Marianhillu: Č. g. Martin Narobe, župnik v Zapogah, 3 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: S Horjula, 95 gld. — Iz Šturij, 26 gld. — Iz Preddvora, 15 gld 65 kr. — Iz Poddrage, 24 gld. — Z Bohinjske Bistrice, 50 gld. — S Križev pri Teržiču, 27 gld. 75 kr. — Iz Nadanjega Sela, 21 gld. 50 kr. — Iz Grada, 14 gld. 75 kr. — Iz Stare Loke, 84 gld. — S Čemšenika, 37 gld. — Od sv. Helene, 26 gld. 11 kr. — Z Gore pri Idriji, 29 gld. — S Teržica, 30 gld. — Iz Moravč, 58 gld. 21 kr. — Z Dobráve Kropi, 15 gld. — Po č. gg. Ursulinareh v Ljubljani, 11 gld. — S Komende, 76 gld. — Iz Št. Ožbalta, 16 gld. 50 kr. — Iz Knezaka, 16 gld. — S Tople Rebri, 12 gld. 96 kr. — S Sel pri Šumbregu, 40 gld. 20 kr. — Od sv. Jakoba pri Savi, 31 gld. 52 kr. — Z Vranje Peči, 26 gld. — Z Rovt nad Logatcem, 39 gld.

(Drugi darovi prih.)